

॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ नहुषस्तुज्ञानमेवपुरुषार्थइतिमत्वनचान्यदपिकामयेदित्वस्यज्ञानादन्यत्रवैराग्यप्रदर्शनकामःप्रश्नमेववृणोतिप्रश्नानि ॥ १७ ॥ १८ ॥ ब्राह्मणेनेतिघटंकरोतीतिवद्भाविनी
दृत्तिमाश्रित्यअब्राह्मणेपिमुमुक्षुब्रह्मविद्वच्चिब्राह्मणशब्दप्रयोगःश्रुतौअमौनंचमौनंचनिर्विद्याथब्राह्मणइति श्रवणमननात्मकममौनंनिदिध्यासनात्मकमौनंचनिर्विद्यनिष्पाद्यब्राह्मणोब्रह्मविद्वतीतिदर्शनान्
केवलंनिर्विशेषेवेत्तिपुरुषार्थत्वेनजानातिचेत्तर्हितद्वक्ष्यामिमतिसंवादाय ॥ १९ ॥ तत्रयान्येवब्रह्मविद्वृक्षणानितानिब्रह्मविद्यासाधकानीतिमन्वानोब्रह्मविदोलक्षणब्रह्मस्वरूपंचपृच्छति ब्राह्मणइति ॥ २० ॥
सत्यंयथार्थमहिंलंबचनंआदृशंस्यंअनैष्ठुर्यं तपःस्वधर्माचरणं घृणाकृपा ॥ २१ ॥ परंनिर्विशेषं सविशेषस्यवाङ्मनसगोचरस्यश्रुत्यैवाब्रह्मत्वोक्तेः यन्मनसानमनुतेयेनाहुर्मनोमतंतदेवब्रह्मत्वंविद्धिनेदंयदि
दमुपासतइत्यादिना ब्रह्मत्रिविधपरिच्छेदशून्यंवस्तु तत्रपरमतेपरमाणोर्नित्यत्वात्कालतःपरिच्छेदाभावेपिदेशतोबस्तुतश्चपरिच्छेदोस्ति तथाकाशस्यनित्यत्वाद्विभुत्वाच्चकालतोदेशतश्चतदभावेपिवस्तुतःपरि

तदैश्वर्यसमासाद्यदर्पोमामगमत्तदा ॥ सहस्रं हि द्विजातीनामुवाहशिबिकांमम ॥ १३ ॥ ऐश्वर्यमदमत्तोहमवमन्यततोद्विजान् ॥ इमामगस्येनदशामानीतः
पृथिवीपते ॥ १४ ॥ नतुमामजहात्यज्ञायावदधेतिपांडव ॥ तस्यैवानुग्रहाद्राजन्नगस्यस्यमहात्मनः ॥ १५ ॥ षष्ठेकालेमयाहारः प्राप्नोयमनुजस्तव ॥ नाहमे
नंविमोक्ष्यामिनचान्यदपिकामये ॥ १६ ॥ प्रश्नानुच्चारितानद्यव्याहरिष्यसिचेन्मम ॥ अथपश्चाद्विमोक्ष्यामिभ्रातरंतद्वकोदरं ॥ १७ ॥ युधिष्ठिरउवाच
ब्रह्मसंप्रयथाकामंप्रतिवक्ष्यामि तेवचः ॥ अपिचेच्छक्रुयांप्रीतिमाहर्तुंतेभुजंगम ॥ १८ ॥ वेद्यंचब्राह्मणेनेहतद्रवान्वेत्तिकेवलं ॥ सर्परजततःश्रुत्वाप्रतिव
क्ष्यामि तेवचः ॥ १९ ॥ सर्पउवाच ब्राह्मणः को भवेद्राजन्वेद्यं किंच युधिष्ठिर ॥ ब्रवीत्यतिमतिं त्वां हि वाक्यैरनुमिमीमहे ॥ २० ॥ युधिष्ठिरउवाच स
त्यं दानं क्षमाशीलमानुशंस्यंतपोघृणा ॥ दृश्यं ते यत्र नागैर्द्रसब्राह्मण इति स्मृतः ॥ २१ ॥ वेद्यं सर्पपरंब्रह्मनिर्दुःखमसुखंचयत् ॥ यत्र गत्वानशोचति भवतः किं वि
वक्षितं ॥ २२ ॥ सर्पउवाच चातुर्वर्ण्यं प्रमाणंच सत्यंच ब्रह्मचैव हि ॥ शूद्रेष्वपि च सत्यंच दानमक्रोध एव च ॥ आनृशस्यमहिंसा च घृणा चैव युधिष्ठिर ॥ २३ ॥
वेद्यं यच्चात्र निर्दुःखमसुखंच नराधिप ॥ ताभ्यां हीनपदंचान्यन्नतदस्तीति लक्षये ॥ २४ ॥

च्छेदोऽस्येव अयमपि त्रिविधः दक्षस्य स्वगतो भेदः पञ्च पुण्यफलादितः दक्षांतरात्सजातीयो विजातीयः शिलादित इत्युक्तलक्षणः स एव परमतेर्दश्वस्य नित्यज्ञानादिभ्यः आत्मांतराकाशादिभ्यश्चास्तीति तस्याप्यभा
वोत्राभिप्रेतः अत एव सुखादि धर्मवन् भवति यत्र अखंडैकरसे गत्वानशोचति शोकायतनस्य तद्दयस्यैवाभावात् पुनः संसारं न प्राप्नोतीत्यर्थः एवं स्वमतमुक्त्वा परमतं जिज्ञासते भवतः किं विवक्षितमिति ॥ २ ॥ सर्प
स्तु ब्राह्मणपदेन जातिमात्रं विवक्षित्वा शूद्रेन लक्षणं व्यभिचारयति चातुर्वर्ण्यमिति सार्द्धेन चतुर्णां वर्णानां हितं सत्यं प्रमाणं च धर्मव्यवस्थापकं ब्रह्मशूद्रवेदः शूद्राचारस्तरेरपि वेदमूलत्वात् सर्वोप्याचारादिः श्रुतिमूल
क इत्यर्थः एवं च सत्यादिकं यद्विशूद्रेऽप्यस्ति तर्हि सोऽपि ब्राह्मण एव स्यादित्याह शूद्रेष्वपीति ॥ २ ॥ सुखदुःखानीति पदमेव नास्तीत्युक्तं ब्रह्माप्याक्षिपति वेद्यमिति पदं पदनीयं प्राप्य स्थानं ॥ २४ ॥